

Συγκέντρωση απογεύματος Κυριακής
3 Απριλίου 2011

Εγώ, όσους αγαπώ, τους ελέγχω και τους περνάω από παιδεία
Από τον Πρεσβύτερο Τοντ Κριστόφερσον
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Ο Επουράνιος Πατέρας μας είναι Θεός που περιμένει πολλά από εμάς. Οι προσδοκίες του για εμάς εκφράζονται από τον Υιό Του Ιησού Χριστό με αυτά τα λόγια: «Θέλω λοιπόν να είστε τέλειοι, ακριβώς όπως είμαι εγώ ή όπως είναι τέλειος ο Πατέρας σας που είναι στους ουρανούς» (Νεφί Γ' 12:48). Προτείνει να μας κάνει αγίους, ώστε να μπορούμε «[να μείνουμε σε] σελέστια δόξα» (Δ&Δ 88:22) και να «κατοικήσουμε στην παρουσία του» (Μωυσή 6:57). Γνωρίζει τι απαιτείται και γι' αυτό, για να κάνει εφικτή την αλλαγή μας, παρέχει τις εντολές και τις διαθήκες Του, τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος και, κυρίως, την εξιλέωση και ανάσταση του Αγαπητού Υιού Του.

Σε όλα αυτά, ο σκοπός του Θεού είναι ώστε εμείς, τα παιδιά Του, να μπορέσουμε να βιώσουμε υπέρτατη χαρά, να είμαστε με Εκείνον παντοτινά και να γίνουμε όπως και Εκείνος ακόμα. Πριν από μερικά χρόνια, ο Πρεσβύτερος Ντάλιν Όουκς, εξήγησε: «Η τελική κρίση δεν είναι απλώς μια αποτίμηση ενός συνόλου καλών και κακών πράξεων -- τι έχουμε κάνει. Είναι μια παραδοχή του τελικού αντίκτυπου των πράξεων και των σκέψεών μας -- τι έχουμε γίνει. Δεν αρκεί ο καθένας απλώς να πράττει χωρίς ειλικρίνεια και σκέψη. Οι εντολές, οι διατάξεις και οι διαθήκες του ευαγγελίου δεν είναι ένας κατάλογος χρημάτων που απαιτείται να κατατεθούν σε κάποιον ουράνιο λογαριασμό. Το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού είναι ένα σχέδιο το οποίο μάς δείχνει πώς να γίνουμε αυτό που επιθυμεί ο Επουράνιος Πατέρας μας»¹.

Δυστυχώς, πολλοί σύγχρονοι χριστιανοί δεν αναγνωρίζουν ότι ο Θεός απαιτεί πραγματικά από εκείνους που πιστεύουν σε Αυτόν, βλέποντάς Τον περισσότερο σαν υπηρέτη που «καλύπτει τις ανάγκες τους όταν τον καλούν» ή σαν ένα θεραπευτή, ο ρόλος του οποίου είναι να βοηθά τους ανθρώπους «να αισθάνονται καλά με τον εαυτό τους»². Είναι μια θρησκευτική άποψη, η οποία «δεν ισχυρίζεται ότι αλλάζει ζωές»³. «Αντιθέτως», δηλώνει ένας συγγραφέας, «ο Θεός που απεικονίζεται τόσο στις εβραϊκές, όσο και στις χριστιανικές γραφές, δε ζητά απλώς δέσμευση αλλά την ίδια τη ζωή μας. Ο Θεός τής Βίβλου αναφέρεται σε θέματα ζωής και θανάτου, όχι για το καλό και ευγενικό και ζητά εξιλαστήρια αγάπη, όχι μια ουδέτερη στάση συγκεκριμένης δέσμευσης σε κάτι»⁴.

Θα ήθελα να μιλήσω για μια συγκεκριμένη συμπεριφορά και πρακτική που πρέπει να υιοθετήσουμε, αν θέλουμε να καλύψουμε τις υψηλές προσδοκίες του Επουράνιου Πατέρα μας. Είναι το εξής: να αποδεχθούμε πρόθυμα και μάλιστα να επιζητούμε να διορθωθούμε. Είναι ζωτικής σημασίας να διορθωθούμε, αν θέλουμε να συμμορφώσουμε τη ζωή μας «[σε έναν τέλειο άνθρωπο, δηλαδή] σύμφωνα με το μέτρο της δωρεάς του Χριστού» (Προς Εφεσίους 4:13). Ο Παύλος μίλησε για ουράνια διόρθωση ή τιμωρία: «Επειδή, όποιον ο Κύριος αγαπάει, τον περνάει από παιδεία» (Προς Εβραίους 12:6). Μολονότι είναι συχνά δύσκολο να ανθέξουμε, πραγματικά θα πρέπει να αγαλλιάζουμε διότι ο Θεός θεωρεί ότι αξίζει ο χρόνος και ο κόπος του να μας διορθώσει.

Η ουράνια τιμωρία έχει τουλάχιστον τρεις σκοπούς: (1) να μας πείσει να μετανοήσουμε, (2) να μας εξευγενίσει και να μας εξαγνίσει και (3) να επιδιορθώσει κατά καιρούς την πορεία μας στη ζωή προς αυτό που ο Θεός ξέρει ότι είναι μια καλύτερη οδός.

Συλλογιστείτε πρώτα απ' όλα τη μετάνοια, την απαραίτητη προϋπόθεση για συγχώρηση και καθαρισμό. Ο Κύριος διακήρυξε: «Εγώ, όσους αγαπώ, τους ελέγχω και τους περνάω από παιδεία: γίνε, λοιπόν, ζηλωτής και μετανόησε» (Αποκάλυψη 3:19). Και πάλι είπε: «Και ο λαός μου χρειάζεται να τιμωρηθεί μέχρι να μάθει υπακοή, αν είναι ανάγκη, με αυτά τα οποία υποφέρει» (Δ&Δ 105:6. Βλέπε, επίσης, Δ&Δ 1:27). Σε μία αποκάλυψη των τελευταίων ημερών, ο Κύριος πρόσταξε τέσσερις ανώτερους ηγέτες της Εκκλησίας να μετανοήσουν (όπως θα μπορούσε να προστάξει πολλούς από εμάς), διότι δε δίδασκαν επαρκώς τα παιδιά τους «σύμφωνα με τις εντολές» και διότι έπρεπε να είναι στο σπίτι «πιο επιμελείς και να νοιάζονται περισσότερο» (βλέπε Δ&Δ 93:41-50). Ο αδελφός του Ιαρέδ στο Βιβλίο του Μόρμον, μετανόησε όταν ο Κύριος στάθηκε μέσα σε σύννεφο και μίλησε με εκείνον «για διάστημα τριών ωρών... και τον μάλωσε γιατί δε θυμόταν να επικαλείται τον Κύριο» (Εθήρ 2:14). Επειδή ανταποκρίθηκε τόσο πρόθυμα στην αυστηρή επίπληξή του, ο αδελφός του Ιαρέδ έλαβε αργότερα το προνόμιο να δει και να λάβει διδασκαλία από τον Λυτρωτή στην προθητή μορφή του (βλέπε Εθήρ 3:6-20). Ο καρπός της τιμωρίας του Θεού είναι μετάνοια που οδηγεί σε χρηστότητα (βλέπε Προς Εβραίους 12:11).

Εκτός από το να ενεργοποιήσει τη μετάνοιά μας, αυτή καθαυτή η εμπειρία να υπομείνουμε την τιμωρία, μπορεί να μας εξευγενίσει και να μας προετοιμάσει για μεγαλύτερα πνευματικά προνόμια. Είπε ο Κύριος: «Ο λαός μου πρέπει να δοκιμαστεί στα πάντα, ώστε να είναι έτοιμοι να λάβουν τη δόξα που έχω γι' αυτούς, τη δόξα της Σιών. Και εκείνος που δε θα ανθέξει την επίπληξη, δεν είναι άξιος για τη βασιλεία μου» (Δ&Δ 136:31). Σε ένα άλλο σημείο είπε: «Γιατί όλοι όσοι δεν ανθέξουν την τιμωρία, αλλά με απαρνηθούν, δεν μπορούν να εξαγνιστούν» (Δ&Δ 101:1-5. Βλέπε, επίσης, Προς Εβραίους 12:10). Όπως ο Πρεσβύτερος

Πωλ Τζόνσον είπε αυτό το πρωί, θα πρέπει να προσέξουμε να μην δυσανασχετούμε με τα πράγματα που μας βοηθούν να δείχνουμε τη θεία φύση.

Οι οπαδοί τού Άλμα εδραίωσαν μια κοινότητα της Σιών στο Ήλαμ, όμως σύρθηκαν σε αιχμαλωσία. Δεν άξιζε να βασανιστούν --το αντίθετο μάλιστα-- όμως το χρονικό λέει:

«Κι όμως ο Κύριος το κρίνει σωστό να επιπλήττει το λαό του. Μάλιστα, δοκιμάζει την υπομονή τους και την πίστη τους.

»Πάντως -- όποιος βασίζεται σ' εκείνον αυτός θα υφωθεί κατά την τελευταία ημέρα. Μάλιστα, και έτσι ήταν μ' αυτόν το λαό» (Μωσία 23:21-22).

Ο Κύριος τούς ενδυνάμωσε και ελάφρυνε τα βάρη τους, στο σημείο όπου μόλις που τα καταλάβαιναν στην πλάτη τους και κατόπιν, τελικά, τους ελευθέρωσε (βλέπε Μωσία 24:8-22). Η πίστη τους ενδυναμώθηκε υπέρμετρα από την εμπειρία τους και από τότε κι έπειτα απολάμβαναν μια ξεχωριστή σχέση με τον Κύριο.

Ο Θεός χρησιμοποιεί μια άλλη μορφή τιμωρίας ή διόρθωσης για να μας καθοδηγήσει προς ένα μέλλον που δεν μπορούμε να οραματιστούμε, αλλά που Εκείνος ξέρει ότι είναι ο καλύτερος δρόμος για εμάς. Ο Πρόεδρος Χιού Μπράουν, άλλοτε μέλος των Δώδεκα και σύμβουλος στην Πρώτη Προεδρία, μίλησε για μια προσωπική εμπειρία. Επρόκειτο να αγοράσει ένα εγκαταλειμμένο αγρόκτημα στον Καναδά πριν από πολλά χρόνια. Ξεκινώντας να καθαρίσει και να επισκευάσει την ιδιοκτησία του, είδε ένα θάμνο που έβγαζε μούρα, ο οποίος είχε ψηλώσει πάνω από 1,8 μέτρα, όμως δεν είχε μούρα, γι' αυτό τον κλάδεψε σχεδόν σύρριζα και άφησε μόνο κάποια μικρά απομεινάρια. Τότε είδε μια σταγόνα σαν δάκρυ επάνω στο καθένα από αυτά τα απομεινάρια, λες και ο θάμνος έκλαιγε και σαν να τον άκουσε να λέει:

«Πώς μπόρεσες να μου το κάνεις αυτό; Είχα τόσο πολύ ψηλώσει. ...Και τώρα με έκοψες. Κάθε φυτό στον κήπο θα με κοιτά περιφρονητικά. ...Πώς μπόρεσες να μου το κάνεις αυτό; Νόμιζα ότι ήσουν ο κηπουρός εδώ».

Ο Πρόεδρος Μπράουν απήντησε: «Κοίτα, μικρέ θάμνε, είμαι ο κηπουρός εδώ και ξέρω τι θέλω να γίνεις. Δε σκοπεύω να σε κάνω δέντρο για καρπό ή δέντρο για σκιά. Θέλω να είσαι θάμνος που βγάζει μούρα και μια μέρα, μικρέ θάμνε, όταν θα είσαι φορτωμένος με καρπό, θα πεις, 'σ' ευχαριστώ, κύριε Κηπουρέ, που με αγαπούσες τόσο, ώστε να με κλαδέψεις'».

Χρόνια αργότερα, ο Πρόεδρος Μπράουν ήταν ανώτερος αξιωματικός στον καναδικό στρατό, υπηρετώντας στην Αγγλία. Όταν κάποιος ανώτερος αξιωματικός σκοτώθηκε στη μάχη, ο Πρόεδρος Μπράουν ήταν υποψήφιος να προαχθεί σε στρατηγό και κλήθηκε στο Λονδίνο. Όμως παρά το ότι είχε πλήρη προσόντα για την προαγωγή, του την αρνήθηκαν διότι ήταν Μορμόνος. Ο στρατηγός διοικητής είπε κάτι, όπως: «Αξίζεις το βαθμό, όμως δεν μπορώ να σου τον δώσω». Αυτό για το οποίο ο Πρόεδρος Μπράουν είχε περάσει 10 χρόνια ελπίζοντας, προσευχόμενος και προετοιμαζόμενος, γλίστρησε μέσα από τα χέρια του εκείνη τη στιγμή, εξαιτίας της πρόδηλης διάκρισης. Συνεχίζοντας την ιστορία του, ο Πρόεδρος Μπράουν θυμήθηκε:

«Μπήκα στο τρένο και πήρα το δρόμο της επιστροφής... με συντετριμμένη την καρδιά, με πίκρα στην ψυχή μου. ...Όταν έφθασα στη σκηνή μου... έριξα το καπέλο μου πάνω στο κρεβάτι εκστρατείας. Έσφιξα τις γροθιές μου και σήκωσα τα χέρια στον ουρανό. 'Πώς μπόρεσες να μου το κάνεις αυτό, Θεέ; είπα. Έκανα τα πάντα για να το επιτύχω. Δεν υπάρχει κάτι που θα μπορούσα να κάνω --που θα έπρεπε να κάνω-- και δεν το έκανα. Πώς μπόρεσες να μου το κάνεις αυτό;’ Ημουν πικρός σαν χολή.

»Και τότε άκουσα μια φωνή και αναγνώρισα τον τόνο αυτής της φωνής. Ήταν η δική μου φωνή και η φωνή έλεγε: 'Είμαι ο κηπουρός εδώ. Ξέρω τι θέλω να κάνεις'. Η πίκρα έφυγε από την ψυχή μου και γονάτισα πλάι στο κρεβάτι να ζητήσω συγχώρηση για την αγνωμοσύνη μου.

»...Και τώρα, σχεδόν 50 χρόνια αργότερα, κοιτάζω ψηλά [στον Θεό] και λέω: 'Σε ευχαριστώ, κύριε Κηπουρέ, που με αγαπούσες τόσο, ώστε να με πονέσεις'»5.

Ο Θεός ήξερε τι επρόκειτο να γίνει ο Χιού Μπράουν και τι έπρεπε να του συμβεί και ανακατεύθυνε την πορεία του, ώστε να τον προετοιμάσει για την άγια ιδιότητα του αποστόλου.

Εάν ειλικρινώς επιθυμούμε και προσπαθούμε να εκπληρώσουμε τις υψηλές προσδοκίες του Επουράνιου Πατέρα μας, Εκείνος θα διασφαλίσει ότι θα λάβουμε όλη τη βοήθεια που χρειαζόμαστε είτε είναι παρηγορητική, ενδυναμωτική είτε υπό μορφή τιμωρίας. Εάν είμαστε ανοικτοί σε αυτό, η απαιτούμενη διόρθωση θα έρθει με πολλές μορφές και από πολλές πηγές. Μπορεί να έρθει κατά τη διάρκεια των προσευχών μας καθώς ο Θεός μιλά στο νου και την καρδιά μας μέσω του Αγίου Πνεύματος (βλέπε Δ&Δ 8:2). Μπορεί να έλθει υπό μορφήν προσευχών που έχουν ως απάντηση το όχι ή διαφορετικά από αυτό που αναμέναμε.

Η τιμωρία μπορεί να έλθει καθώς μελετούμε τις γραφές και θυμούμαστε τις ανεπάρκειες, την ανυπακοή ή απλώς θέματα που παραμελήθηκαν.

Η διόρθωση μπορεί να έρθει μέσω άλλων, ειδικά εκείνων που είναι εμπνευσμένοι από τον Θεό να προωθήσουν την ευτυχία μας. Απόστολοι, προφήτες, πατριάρχες, επίσκοποι και άλλοι έχουν τεθεί στην Εκκλησία σήμερα, όπως ακριβώς στην αρχαία εποχή «για την τελειοποίηση των αγίων, για το έργο της διακονίας, για την οικοδομή του σώματος του Χριστού» (Προς Εφεσίους 4:12). Ίσως μερικά από αυτά που ειπώθηκαν σε τούτη τη συνέλευση έφθασαν σε εσάς ως κάλεσμα μετάνοιας ή αλλαγής, τα οποία, αν τους δώσετε προσοχή, θα σας ανυψώσουν σε υψηλότερη θέση. Μπορούμε να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο ως μέλη της Εκκλησίας. Είναι ένας από τους πρωταρχικούς λόγους που ο Σωτήρας ίδρυσε μια εκκλησία. Ακόμα κι όταν συναντούμε μικροπρεπή κριτική από άτομα που έχουν λίγη εκτίμηση ή αγάπη για εμάς, μπορεί να βοηθήσει αν ασκήσουμε αρκετή πραότητα για να τα ζυγίσουμε και να ξεχωρίσουμε οτιδήποτε ίσως μας ωφελήσει.

Η διόρθωση, ελπίζουμε απαλή, μπορεί να έρθει από τον ή τη σύζυγο. Ο Πρεσβύτερος Ρίτσαρντ Σκοτ, ο οποίος μόλις μας μίλησε, θυμάται μία εποχή στις αρχές του γάμου του, όταν η σύζυγός του Τζανίν, τον συμβούλευσε να κοιτάζει ευθέως τους ανθρώπους όταν τους μιλούσε. «Κοιτάς στο πάτωμα, στο ταβάνι, στο παράθυρο, οπουδήποτε εκτός από τα μάτια τους», είπε. Έβαλε στην καρδιά του εκείνη την απαλή επίπληξη και έγινε πολύ αποδοτικότερος όταν συμβούλευε και εργαζόταν με τον κόσμο. Ως άνθρωπος που υπηρέτησε ως πλήρους απασχόλησης ιεραπόστολος υπό τη διεύθυνση του Προέδρου Σκοτ, μπορώ να επιβεβαιώσω ότι κοιτάζει τον άλλον κατευθείαν στα μάτια στις συζητήσεις του. Μπορώ, επίσης, να προσθέσω πως όταν κάποιος χρειάζεται διόρθωση, εκείνο το βλέμμα μπορεί να είναι πολύ διεισδυτικό.

Οι γονείς μπορούν και πρέπει να διορθώνουν, ακόμα και να επιπλήττουν, εάν δεν θέλουν να παραστρατήσουν τα παιδιά τους στο έλεος ενός ανήλεου εναντίου και των υποστηρικτών του. Ο Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ παρατήρησε πως όταν ένα άτομο σε θέση να διορθώσει κάποιον άλλο, αποτυγχάνει να το πράξει, σκέπτεται τον εαυτό του. Θυμηθείτε ότι εκείνη η επιτίμηση θα πρέπει να έρχεται εγκαίρως, με αυστηρότητα ή σαφήνεια, «όταν το υπαγορεύει το Άγιο Πνεύμα, και ύστερα δείχνοντας από εκεί και πέρα αύξηση αγάπης προς εκείνον τον οποίο επιτίμησες, μην τυχόν και σε θεωρήσει ότι είσαι εχθρός του» (Δ&Δ 121:43).

Θυμηθείτε πως αν αντισταθούμε στη διόρθωση, οι άλλοι ίσως διακόψουν να την προσφέρουν παρά την αγάπη τους για εμάς. Εάν επανειλημμένα αποτύχουμε να ενεργήσουμε στην επίπληξη ενός στοργικού Θεού, τότε και Εκείνος ακόμα θα παραιτηθεί της προσπάθειας.

Έχει πει: «Το Πνεύμα μου δε θα αγωνίζεται πάντα μαζί με τον άνθρωπο» (Εθέρ 2:15). Τελικά, μεγάλο μέρος της τιμωρίας μας πρέπει να έρθει από μέσα μας -- πρέπει να διορθώνουμε τον εαυτό μας. Ένας από τους τρόπους που ο αποθανών αγαπητός συνάδελφός μας, Πρεσβύτερος Τζόζεφ Γουέρθλιν έγινε ο αγνός και ταπεινός μαθητής που ήταν, ήταν διότι ανέλυε τη συμπεριφορά του σε κάθε ανάθεση και καθήκον. Στην επιθυμία του να ευχαριστήσει τον Θεό, απεφάσισε να προσδιορίσει τι μπορούσε να κάνει καλύτερα και μετά, με επιμέλεια, εφήρμοζε κάθε μάθημα που μάθαινε.

Όλοι μας μπορούμε να εκπληρώσουμε τις υψηλές προσδοκίες του Θεού, όσο σπουδαία ή μικρή είναι η ικανότητα και το ταλέντο μας. Ο Μορόνι επιβεβαιώνει: «Και αν αρνηθείτε από τους εαυτούς σας κάθε ανοσιότητα και αγαπάτε το Θεό με όλη τη δύναμή σας, το νου και την ισχύ σας, τότε είναι η χάρη του [Θεού] αρκετή για σας, ώστε με τη χάρη του να γίνετε τέλειοι με το Χριστό» (Μορόνι 10:32). Αποτελεί επιμελή, αφοσιωμένη προσπάθεια από μέρους μας, η οποία φέρνει αυτή την ενδυναμωτική χάρη που μας καθιστά ικανούς, μια προσπάθεια η οποία οπωσδήποτε περιλαμβάνει υποταγή στο τιμωρό χέρι του Θεού και ειλικρινή, ανεπιφύλακτη μετάνοια. Ας προσευχηθούμε για την εμφορούμενη από αγάπη διόρθωσή Του.

Είθε ο Θεός να σας στηρίζει στην προσπάθειά σας να εκπληρώσετε τις υψηλές προσδοκίες Του και να σας χαρίσει πλήρη ευτυχία και ειρήνη που φυσιολογικά ακολουθούν. Ξέρω ότι εσείς κι εγώ μπορούμε να γίνουμε ένα με τον Θεό και τον Χριστό. Για τον Επουράνιο Πατέρα μας και τον Αγαπητό Υιό Του και τη γεμάτη χαρά δυνατότητα που έχουμε χάρη σε Εκείνους, ταπεινά και με πεποίθηση καταθέτω μαρτυρία στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

Σημειώσεις

1. Ντάλιν Όουκς, “The Challenge to Become”, *Liahona*, Ιαν. 2001, 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian, What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), 17.
3. Dean *Almost Christian*, 30. Βλέπε, επίσης, Christian Smith and Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), 118-71.
4. Dean *Almost Christian*, 37.
5. Hugh B. Brown, “The Currant Bush,” *Liahona*, Μάρτ. 2002, 22, 24.